

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. F. N.** (nyní uváděná totožnost R. N. K.) zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Pod Terebkou 12, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 63 Az 2/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2004 č.j. OAM-3581/VL-07-04-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2005 č. j. 63 Az 2/2005 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále i „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2005 č. j. 63 Az 2/2005 – 34, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2004 č.j. OAM-3581/VL-07-04-2004 o zamítnutí žádosti žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden

např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Pokud stěžovatel namítá, že bylo nesprávně posouzeno, zda v jeho případě jde o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť v zemi původu měl obavy z jednání soukromých osob (trvá na tom, že již v řízení o udělení azylu vyjádřil obavu ze zabití z náboženských důvodů ze strany obyvatel vesnice, kde žil), třeba poukázat na to, že obdobnými či totožnými tvrzeními se Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě svých rozhodnutí, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 8. 12. 2003 č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 26. 4. 2006 č. j. 3 Azs 101/2005 - 114, www.nssoud.cz. Co se týče námitky stěžovatele, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci ohledně možné existence překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se skutečností, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu nepřísluší žalovanému zkoumat existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, se vypořádal dostatečně ve své předchozí judikatuře. Zejména lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2004 č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, www.nssoud.cz (rozsudek byl publikován jako 409/2004 Sb. NSS). Navíc a nově stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že by bylo možno jej zařadit do specifické sociální skupiny potencionálních obětí rituálních vražd v Kamerunu. Nejvyšší správní soud podotýká, že citované tvrzení stěžovatel neuplatnil v rámci řízení o žalobě, ale teprve po vydání napadeného rozsudku krajského soudu, přičemž k takové procesní situaci se Nejvyšší správní soud vyjádřil v mnoha svých rozhodnutích, a to například v rozsudku ze dne 18. 3. 2004 č. j. 4 Azs 1/2004 - 68, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

